

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 22, 2020

Nummer 22, 2020

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1167](#) 30-06-2020

Staat er cassatieberoep open tegen een geldboete van € 200 voor rijden zonder rijbewijs?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1153](#) 30-06-2020

Toereikend bewijs medeplegen doen uitgaan wapens en munitie?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1172](#) 30-06-2020

Aanhoudingsverzoek gemachtigde raadsman op de grond dat hij niet weet waarom verdachte niet is verschenen, maar dat verdachte heeft aangegeven graag aanwezig te willen zijn.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1149](#) 30-06-2020

Bewijsklacht oplichting, had aangeefster onjuiste voorstelling van zaken moeten doorzien?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1160](#) 30-06-2020

Herziening gevraagd op basis van arrest hof in zaak tegen medeverdachte.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1155](#) 30-06-2020

Grondslag controle voertuig. Verweer strekkende tot niet-ontvankelijkheid openbaar ministerie in strafvervolgning van verdachte dan wel bewijsuitsluiting.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1073](#) 30-06-2020

Verweer dat feiten niet aan verdachte kunnen worden toegerekend, omdat hij handelde vanuit acute psychose terwijl mate waarin gebruik van amfetamine en alcohol psychisch functioneren kon beïnvloeden niet voorzienbaar was.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1162](#) 30-06-2020

Toereikend bewijs medeplegen bij diefstal met geweld van groot geldbedrag (ongeveer € 400.000)?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1156](#) 30-06-2020

Verzuimd te beslissen op beroep op noodweerexces?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1074](#) 30-06-2020

Afwijzing van verzoek tot horen van persoon die kredietaanvraag zou hebben ingediend en geschriften zou hebben vervalst en afwijzing (in arrest) van bij pleidooi

herhaald voorwaardelijk verzoek tot horen van die getuige.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1123](#) 30-06-2020

Is recht tot uitvoering van die bijkomende straf op grond van artikel 76 lid 1 (oud) Sr jo. artikel 70 Sr vervallen?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1159](#) 30-06-2020

Herziening gevraagd op basis van gronden waarop hof medeverdachte heeft vrijgesproken van aan hem ten laste gelegde gedragingen met betrekking tot voorwerp waarin met inbreuk op eens anders auteursrecht werk is verrat.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1161](#) 30-06-2020

Verontschuldigbare termijnoverschrijding wegens psychische gesteldheid?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1157](#) 30-06-2020

OM-cassatie over vrijspraak van vader die zijn dochter niet heeft ingeschreven op school.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1075](#) 30-06-2020

Had hof in strafzaak opgelegde proceskostenveroordeling met betrekking tot benadeelde partijen in mindering moeten brengen op wederrechtelijk verkregen voordeel?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1168](#) 30-06-2020

Cassatieberoep te laat ingesteld?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1165](#) 30-06-2020

Cassatieberoep te laat ingesteld?

Annotatie

[Ontoerekeningsvatbaarheid na wodka en speed. Commentaar bij Hoge Raad 30 juni 2020, ECLI:NL:HR:2020:1073.](#)

mr. J.H.J. Verbaan

Annotatie

[Executieverjaring in kader van toewijzing van vordering tot tenuitvoerlegging. Commentaar bij Hoge Raad 30 juni 2020, ECLI:NL:HR:2020:1123.](#)

mr. J.H.J. Verbaan

Annotatie

[Motivering bewezenverklaring oplichting. Commentaar bij Hoge Raad 30 juni 2020, ECLI:NL:HR:2020:1149.](#)

mr. J.H.J. Verbaan

ANNOTATIE

**Ontoerekeningsvatbaarheid na wodka en speed.
Commentaar bij Hoge Raad 30 juni 2020,
ECLI:NL:HR:2020:1073.**

mr. J.H.J. Verbaan

De verdediging klaagt namens de verdachte, ten aanzien van wie poging doodslag meermalen gepleegd, opzettelijke brandstichting en vernieling meermalen gepleegd is bewezen verklaard, dat het hof het verweer dat de feiten niet aan de verdachte kunnen worden toegerekend, omdat hij handelde vanuit een acute psychose terwijl de mate waarin het gebruik van amfetamine en alcohol het psychisch functioneren kon beïnvloeden niet voorzienbaar was, ten onrechte althans op ontoereikende gronden heeft verworpen.

Het hof heeft het door de verdediging gevoerde verweer als volgt samengevat en verworpen. De raadsman heeft bepleit dat verdachte volledig ontoerekeningsvatbaar dient te worden verklaard en derhalve ten aanzien van alle ten laste gelegde feiten moet worden ontslagen van alle rechtsvervolging. Hij heeft hiertoe – zakelijk weergegeven – aangevoerd dat op grond van de rapporten van de deskundigen en hun verklaringen ter terechtzitting bij de rechtbank vaststaat dat verdachte de feiten gepleegd heeft onder invloed van een psychose. Het handelen van verdachte is ingegeven door de paranoïde waanbeelden, er was geen enkele ruimte voor verdachte om vrije keuzes te maken. Culpa in causa – dat wil zeggen het eigen aandeel van verdachte aan de psychose – staat niet in de weg aan de volledige ontoerekeningsvatbaarheid. Verdachte was zich er niet van bewust dat zijn middelengebruik een psychose kon veroorzaken, ook kon hij dit niet redelijkerwijs voorzien. Verdachte heeft eerder – los van elkaar – amfetamine en wodka gebruikt. Dit eerdere gebruik is onproblematisch geweest. Bovendien heeft hij ook geen grote hoeveelheid gebruikt. Daarnaast heeft hij de drug bij dezelfde persoon afgenomen als van wie hij het bij eerder gebruik gekocht had. Er kan niet gesteld worden dat het ontstaan van psychoses als gevolg van amfetaminegebruik in combinatie met alcohol een feit van algemene bekendheid is.

Het hof oordeelt dat psychiater Kaiser en psycholoog De Groot beiden tot de conclusie zijn gekomen dat verdachte beschouwd moet worden als verminderd toerekeningsvatbaar. De

deskundigen hebben dit oordeel onder meer gebaseerd op de omstandigheid dat verdachte ten tijde van het ten laste gelegde in een psychose/paranoïde waan verkeerde. Deze psychotische stoornis is veroorzaakt door het middelengebruik, te weten een combinatie van amfetamine en alcohol. Deskundige Kaiser stelt dat de psychose wisselend aanwezig lijkt te zijn geweest tijdens het ten laste gelegde, zodat niet nauwkeurig te bepalen is in welke mate hij keuzes kon maken. Hij heeft volgens de deskundige verschillende keuzemomenten gehad met als motivatie daaronder zijn paranoïde waan. In die zin komt zijn handelen niet direct voort uit de stoornis en zou het hem verminderd toe te rekenen zijn, aldus de deskundige.

Met de rechtbank overweegt het hof dat vaststaat dat verdachte voorafgaand aan het ten laste gelegde amfetamine en vervolgens wodka heeft gebruikt. Volgens verdachte gaat het om ongeveer twee derde gram amfetamine en heeft hij samen met medeverdachte een vijfde van een fles wodka van ongeveer 0,5 of 0,7 liter gedronken. Verder volgt uit de verklaringen van verdachte dat hij vaker amfetamine heeft gebruikt en dat hij wist dat dit gebruik effect had op zijn psychische toestand. Ook heeft hij bij zijn vader gezien dat het gebruik van alcohol tot agressie kon leiden. Ter zitting in hoger beroep heeft verdachte verklaard dat hij wist dat amfetamine een harddrug is en dat gebruik ervan in Nederland strafbaar is. Gelet op deze omstandigheden is het hof van oordeel dat verdachte kon weten dat het gebruik van dit verdovende middel niet ontbloomt is van risico's en dat voorzienbaar is dat het – al dan niet met alcohol gecombineerde – gebruik van een dergelijk middel tot riskant gedrag ten aanzien van derden kan leiden. Niet voor niets is amfetamine een stof waarvan de wetgever vanwege de daaraan voor de volksgezondheid verbonden risico's zelfs het enkele aanwezig hebben heeft verboden. Van algemene bekendheid is dat het psychisch functioneren na het gebruik van een dergelijk middel van persoon tot persoon kan verschillen. Verdachte heeft dan ook bij zijn gebruik van amfetamine in combinatie met wodka ook de kans op een psychose en het handelen dat daaruit voort kan vloeien kunnen voorzien. Onder deze omstandigheden is het hof – met de rechtbank – van oordeel dat verdachte strafrechtelijk verantwoordelijk kan worden gehouden voor zijn handelen en de gevolgen daarvan, maar in verminderde zin. Het hof neemt de conclusies van de deskundigen over ten aanzien van de toerekeningsvatbaarheid en acht verdachte verminderd toerekeningsvatbaar.

De Hoge Raad haalt artikel 39 Sr aan en oordeelt dat voor zover de klacht op de opvatting berust dat de feiten slechts dan aan de verdachte zouden kunnen worden toegerekend als hij wist, dan wel moest weten, dat het gebruik van amfetamine en wodka een psychotische stoornis zou kunnen veroorzaken en voorts ook het concrete gevolg daarvan – het plegen van de onderhavige strafbare feiten – redelijkerwijs voorzienbaar was, die opvatting geen steun vindt in het recht. De Hoge Raad oordeelt dat het oordeel van het hof dat de feiten in verminderde zin aan de verdachte kunnen worden toegerekend, geen blijk geeft van een

onjuiste rechtsopvatting en toereikend gemotiveerd is. De omstandigheid dat de invloed van de door de verdachte ingenomen middelen verderstrekkend is geweest dan hij had voorzien, maakt dat niet anders.

ANNOTATIE

Executieverjaring in kader van toewijzing van vordering tot tenuitvoerlegging. Commentaar bij Hoge Raad 30 juni 2020, ECLI:NL:HR:2020:1123.

mr. J.H.J. Verbaan

De verdediging klaagt namens verdachte, ten aanzien van wie overtreding van artikel 8 lid 2 onderdeel a WVV 1994 en overtreding van het bepaalde bij artikel 62, bord A1 van bijlage I, RVV 1990 is bewezen verklaard, over de (gedeeltelijke) toewijzing door het hof van de vordering tot tenuitvoerlegging van een voorwaardelijk opgelegde bijkomende straf. Het voert daartoe onder meer aan dat het recht tot uitvoering van die straf op grond van artikel 76 lid 1 (oud) Sr jo. artikel 70 Sr was vervallen.

De uitspraak van het hof houdt, voor zover voor de beoordeling van de klacht van belang, in dat de officier van justitie in het arrondissement Zeeland-West-Brabant bij vordering van 10 april 2015 de tenuitvoerlegging heeft gevorderd van het vonnis van de kantonrechter te Tilburg van 5 februari 2013 onder parketnummer 96-061300-12, waarbij aan de verdachte een voorwaardelijke rijontzegging is opgelegd voor de duur van zes maanden. Namens de verdachte is ter terechtzitting in hoger beroep bepleit dat de vordering tot tenuitvoerlegging is verjaard, nu het betreffende vonnis dateert van 5 februari 2013. Het hof overweegt dat anders dan de raadsman veronderstelt, de vordering tot tenuitvoerlegging geenszins verjaard is. Nu is gebleken dat de verdachte zich als veroordeelde voor het einde van de proeftijd, namelijk op 23 november 2013, aan twee strafbare feiten heeft schuldig gemaakt, is het hof van oordeel dat de gedeeltelijke tenuitvoerlegging van de straf, voorwaardelijk opgelegd bij voormeld vonnis, dient te worden gelast, te weten een rijontzegging voor de duur van twee maanden. Voor het overige zal het hof, gelet op de ouderdom van de feiten, de vordering tot tenuitvoerlegging afwijzen.

De Hoge Raad overweegt dat artikel 14a Sr, artikel 14g lid 1 (oud) Sr, artikel 70 lid 1 Sr, artikel 76 (oud) Sr, artikel 76a lid 1 (oud) Sr, artikel 361a (oud) Sv en artikel 557 lid 1, 2 en 3 (oud) Sv, in deze zaak van belang zijn en haalt deze aan. De Hoge Raad overweegt dat op grond van artikel 76 (oud) Sr jo. artikel 70 Sr het recht tot uitvoering van de straf door verjaring

(executieverjaring) vervalt en de termijn van deze verjaring een derde langer is dan de termijn van de verjaring van het recht tot strafvordering (vervolgingsverjaring). Deze bepaling is ook van toepassing in geval van een bijkomende straf, zoals de ontzegging van de bevoegdheid motorrijtuigen te besturen. De Hoge Raad overweegt dat de termijn van de executieverjaring op grond van artikel 76a (oud) Sr aanvangt op 'de dag na die waarop de rechterlijke uitspraak kan worden ten uitvoer gelegd'. Op de gronden die zijn weergegeven in ECLI:NL:PHR:2020:484, onder 37 brengt een redelijke uitleg van deze bepalingen mee dat in geval van een voorwaardelijke veroordeling, onder 'rechterlijke uitspraak' zoals bedoeld in artikel 76a (oud) Sr moet worden verstaan: de uitspraak waarbij de (gedeeltelijke) tenuitvoerlegging van de voorwaardelijk opgelegde straf is gelast.

De Hoge Raad overweegt dat indien de rechter de tenuitvoerlegging van een voorwaardelijke straf heeft gelast bij gelegenheid van een veroordeling wegens een door de verdachte in de proeftijd begaan (nieuw) strafbaar feit daarbij het volgende geldt. Aangezien in dat geval de beslissing op de vordering tot tenuitvoerlegging op grond van artikel 361a Sv deel uitmaakt van de uitspraak waarbij de verdachte wordt veroordeeld wegens het nieuwe strafbare feit, vangt de termijn van de executieverjaring ter zake van de alsnog ten uitvoer te leggen straf pas aan op de dag na die waarop die uitspraak (waarbij de verdachte is veroordeeld voor het nieuwe feit) ten uitvoer kan worden gelegd.

De Hoge Raad overweegt dat de klacht op de opvatting berust dat de termijn van de executieverjaring ter zake van een voorwaardelijk opgelegde straf aanvangt op de dag na die waarop die straf is opgelegd. De Hoge Raad oordeelt dat, gelet op wat is overwogen, die opvatting onjuist is. De Hoge Raad overweegt dat opmerking verdient dat artikel 14g lid 1 (oud) Sr, artikel 76 (oud) en 76a (oud) Sr en artikel 557 (oud) Sv bij de gedeeltelijke inwerkingtreding op 1 januari 2020 van de Wet herziening tenuitvoerlegging strafrechtelijke beslissingen (Wet van 22 februari 2017, *Stb.* 2017, 82; ook wel Wet USB genoemd), vervangen zijn door respectievelijk artikel 6:6:21 lid 1, 6:1:22, 6:1:23 en 6:1:16 Sv. Dat heeft in het weergegeven stelsel echter geen wijziging gebracht.

ANNOTATIE

Motivering bewezenverklaring oplichting. Commentaar bij Hoge Raad 30 juni 2020, ECLI:NL:HR:2020:1149.

mr. J.H.J. Verbaan

De verdediging komt namens de verdachte, ten aanzien van wie oplichting is bewezen verklaard, op tegen de motivering van de bewezenverklaring van het ten laste gelegde oplichting, in het bijzonder voor zover deze inhoudt dat de verdachte door een samenweefsel van verdichtfels aangeeftster heeft bewogen tot het aangaan van schulden.

Het hof heeft ten aanzien van de bewezenverklaring verder overwogen dat aangeefster contact had met ene 'betrokkene'. Haar is voorgehouden dat een zwager van 'betrokkene' als leidinggevende op een hoofdkantoor werkte dat met alle providers samenwerkte en dat hij, vanwege zijn functie, abonnementen uit het systeem zou kunnen halen. Aldus zou zij een abonnement af kunnen sluiten waarbij je een gratis telefoon krijgt. Vervolgens zou het abonnement uit het systeem worden verwijderd zodat er niets op haar naam zou blijven staan. Voorts is aangeefster voorgehouden dat zij € 700 extra zou krijgen voor het kopen op afbetaling van een Macbook. Dit geld heeft zij echter niet gekregen. Er is aldus sprake geweest van een samenweefsel van verdichtfels en niet van een enkele onjuiste mededeling zoals door de raadsman gesteld.

Aangeefster heeft verklaard dat zij op 19 september 2015 met betrokkene had afgesproken bij de Jumbo te Haarlem. De politie heeft de camerabeelden gericht op de in-/uitgang van de Jumbo bekeken en heeft geconcludeerd dat NN 1, wat betreft uiterlijke kenmerken grote overeenkomsten met de verdachte vertoont. Voorts heeft de politie contact opgenomen met aangeefster en gevraagd of zij de uitzending van het tv-programma *Tros Opgelicht* van 29 maart 2016 heeft gezien, hetgeen het geval bleek te zijn. Aangeefster gaf aan een van de jongens op de beelden te herkennen als zijnde de persoon die haar telefoonabonnementen had laten afsluiten op 19 september 2015. Zij heeft kort samengevat verklaard dat ze die ene jongen, de verdachte, herkent. 'Dat is de jongen die mij ook telefoonabonnementen heeft laten afsluiten. Ik weet het 99% zeker. Hij heeft exact dezelfde stem en hetzelfde uiterlijk.' Gelet op het voorgaande is het hof van oordeel dat de verdachte zich schuldig heeft gemaakt aan de

oplichting van aangeefster.

De Hoge Raad overweegt dat de tenlastelegging is toegesneden op artikel 326 lid 1 Sr en dat daarom de in de tenlastelegging voorkomende uitdrukking ‘bewegen tot’ geacht moet worden aldaar te zijn gebezigd in dezelfde betekenis als daaraan toekomt in die bepaling. De Hoge Raad haalt genoemde bepaling aan en overweegt dat voor bewezenverklaring van oplichting blijkens artikel 326 lid 1 Sr vereist is dat iemand door een oplichtingsmiddel wordt ‘bewogen’ tot de in die bepaling bedoelde handelingen. Van het in het bestanddeel ‘beweegt’ tot uitdrukking gebrachte causaal verband is sprake als voldoende aannemelijk is dat het slachtoffer mede onder invloed van de door het desbetreffende oplichtingsmiddel in het leven geroepen onjuiste voorstelling van zaken is overgegaan tot de afgifte van enig goed, tot het verlenen van een dienst, tot het ter beschikking stellen van gegevens, tot het aangaan van een schuld of tot het teniet doen van een inschuld als bedoeld in artikel 326 lid 1 Sr. Het antwoord op de vraag of in een concreet geval het slachtoffer door een oplichtingsmiddel dat door de verdachte is gebezigd, is bewogen tot de in artikel 326 lid 1 Sr bedoelde handeling, is in sterke mate afhankelijk van de omstandigheden van het geval. In meer algemene zin kunnen tot die omstandigheden behoren enerzijds de mate waarin de in het algemeen in het maatschappelijk verkeer vereiste omzichtigheid het beoogde slachtoffer aanleiding had moeten geven die onjuiste voorstelling van zaken te onderkennen of zich daardoor niet te laten bedriegen, en anderzijds de persoonlijkheid van het slachtoffer, waarbij onder meer de leeftijd en de verstandelijke vermogens van het slachtoffer een rol kunnen spelen. Oplichting in de zin van artikel 326 lid 1 Sr is echter niet aan de orde wanneer het slachtoffer – gelet op alle omstandigheden van het geval, waaronder de eigen gedragingen en kennis van zaken – de in een bepaalde gedraging van de verdachte besloten liggende onjuiste voorstelling van zaken had moeten doorzien (vgl. ECLI:NL:HR:2016:2892). Dit komt met andere woorden hierop neer dat oplichting in de zin van artikel 326 lid 1 Sr niet aan de orde is, wanneer een middel is gebruikt dat in het algemeen niet is geëigend een ander te bedriegen en het tevens dermate evident is dat sprake is van een onjuiste voorstelling van zaken dat moet worden aangenomen dat de in het algemeen in het maatschappelijk verkeer vereiste omzichtigheid die ander aanleiding had moeten geven die onjuiste voorstelling van zaken te onderkennen of zich daardoor niet te laten bedriegen (vgl. ECLI:NL:PHR:2020:134, onder 51).

De Hoge Raad overweegt dat het hof onder meer heeft vastgesteld dat de aangeefster gereageerd heeft op een advertentie van de verdachte die inhield dat zij ‘vandaag nog’ € 1.000 kon verdienen. Zij is vervolgens samen met hem achtereenvolgens naar vier winkels gegaan, waar zij in totaal vijf telefoonabonnementen heeft afgesloten en vijf bijbehorende ‘gratis’ telefoons heeft ontvangen. De verdachte had de aangeefster vooraf uitgelegd hoe het in zijn werk zou gaan met de telefoons en haar voorgehouden dat zijn zwager vanwege diens functie

‘op een hoofdkantoor dat samenwerkt met alle providers’ abonnementen uit het systeem kon halen, zodat er niks op haar naam zou blijven staan. Bij een vijfde winkel heeft de aangeefster een Macbook op afbetaling gekocht, waarvoor zij van de verdachte nog € 700 extra zou krijgen. De verdachte zei vervolgens tegen de aangeefster dat hij dat geldbedrag nog moest halen, maar is niet meer teruggekomen en de aangeefster heeft geen geld gekregen.

De Hoge Raad overweegt dat het hof kennelijk geoordeeld heeft dat in het onderhavige geval geen sprake was van een situatie waarin het beoogde slachtoffer gelet op de in het algemeen in het maatschappelijk verkeer vereiste omzichtigheid de onjuiste voorstelling van zaken had moeten doorzien. Dat oordeel is niet zonder meer begrijpelijk in het licht van wat het hof heeft vastgesteld over de aard van de in de bewezenverklaring bedoelde mededelingen en de context waarin deze zijn gedaan, waaruit onder meer naar voren komt dat de aangeefster ermee bekend was dat alle handelingen van de verdachte erop waren gericht apparatuur uit winkels te verkrijgen zonder daarvoor (volledig) te betalen en dat de verdachte haar had toegezegd dat haar naam uit de systemen van de providers zou worden verwijderd ondanks de verstrekking van gratis telefoons en de afsluiting van telefoonabonnementen. De Hoge Raad oordeelt, gelet hierop, dat de bewezenverklaring van de ten laste gelegde oplichting onvoldoende gemotiveerd is. De Hoge Raad spreekt om doelmatigheidsredenen de verdachte ter zake van dit feit vrij. Daardoor wordt de aard en ernst van hetgeen in de bestreden uitspraak overigens ten laste van de verdachte is bewezen verklaard – weergegeven in ECLI:NL:PHR:2020:134, onder 1 – niet aangetast, zodat vernietiging ter zake van de oplegging van de in het arrest vermelde gevangenisstraf van zestien maanden met aftrek op deze grond achterwege kan blijven.

RECHTSPRAAK

Cassatieberoep te laat ingesteld?

Cassatieberoep te laat ingesteld?

In artikel 432 lid 1 aanhef en onder b Sv is bepaald dat het cassatieberoep moet worden ingesteld binnen veertien dagen na de einduitspraak als de verdachte op de terechtzitting of nadere terechtzitting is verschenen.

Volgens de stukken is de verdachte op de terechtzitting van het hof van 12 december 2018 verschenen. Daarom had op grond van artikel 432 lid 1 aanhef en onder b Sv het cassatieberoep moeten worden ingesteld binnen veertien dagen na de einduitspraak van het hof van 12 december 2018. Het beroep is echter pas ingesteld op 7 januari 2019. Dit brengt mee dat de Hoge Raad het cassatieberoep niet in behandeling kan nemen.

De Hoge Raad verklaart het beroep niet-ontvankelijk.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-06-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1165

Zaaknummer: 19/00120

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en A.E.M. Röttgering

Advocaten: S. Schuurman

Wetsartikelen: 432 Sv

RECHTSPRAAK

Cassatieberoep te laat ingesteld?

Cassatieberoep te laat ingesteld?

In artikel 432 lid 2 Sv is bepaald dat het cassatieberoep moet worden ingesteld binnen veertien dagen nadat zich een omstandigheid heeft voorgedaan waaruit voortvloeit dat de uitspraak de verdachte bekend is.

De akte cassatie houdt in dat de verdachte zelf ter griffie is verschenen voor het instellen van het beroep. Aan voormelde akte is een schriftelijk stuk, 'motivering voor cassatie acte', met een bijlage gehecht. Dit stuk is ondertekend door – naar de Hoge Raad begrijpt – de verdachte. Volgens dit stuk heeft de verdachte op 16 mei 2019 een kennisgeving voorwaardelijke veroordeling ontvangen. Die kennisgeving vermeldt, kort gezegd, een poging tot diefstal met braak (met vermelding van pleegdatum en pleegplaats) alsmede de veroordeling van de verdachte tot een voorwaardelijke gevangenisstraf van vier weken en een taakstraf van tachtig uren. Tevens worden de (gedeeltelijke) toewijzing van de vordering van de benadeelde partij en de oplegging van de schadevergoedingsmaatregel 'ter zake van het subsidiair bewezen verklaarde' vermeld. Daaruit moet worden afgeleid dat de einduitspraak van het hof toen aan de verdachte bekend was. Daarom had op grond van artikel 432 lid 2 Sv het cassatieberoep moeten worden ingesteld binnen veertien dagen na ontvangst van de kennisgeving voorwaardelijke veroordeling op 16 mei 2019. Het beroep is echter pas ingesteld op 27 juni 2019. Dit brengt mee dat de Hoge Raad het cassatieberoep niet in behandeling kan nemen.

De Hoge Raad verklaart het beroep niet-ontvankelijk.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-06-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1168

Zaaknummer: 19/03073

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en A.E.M. Röttgering

Advocaten: S.F.W. van 't Hullenaar

Wetsartikelen: 432 Sv

RECHTSPRAAK

Had hof in strafzaak opgelegde proceskostenveroordeling met betrekking tot benadeelde partijen in mindering moeten brengen op wederrechtelijk verkregen voordeel?

Had hof in strafzaak opgelegde proceskostenveroordeling met betrekking tot benadeelde partijen in mindering moeten brengen op wederrechtelijk verkregen voordeel?

Het cassatiemiddel klaagt dat het hof bij de bepaling van de omvang van het bedrag waarop het wederrechtelijk verkregen voordeel wordt geschat niet in mindering heeft gebracht hetgeen de betrokkene aan de benadeelde partijen [benadeelde 1], [benadeelde 2], [benadeelde 3], [benadeelde 4] en [benadeelde 5] uit hoofde van een proceskostenveroordeling dient te voldoen.

Het cassatiemiddel slaagt voor zover het ziet op het in mindering brengen van de proceskostenveroordelingen ten aanzien van [benadeelde 1], [benadeelde 2], [benadeelde 3] en [benadeelde 5]. Voor zover het cassatiemiddel ziet op het in mindering brengen van de proceskostenveroordeling ten aanzien van [benadeelde 4], faalt het. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 7 tot en met 11.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend voor zover het hof het bedrag waarop het wederrechtelijk verkregen voordeel wordt geschat op € 43.696,70 heeft gesteld en aan de betrokkene de verplichting heeft opgelegd tot betaling aan de Staat van € 43.696,70, vermindert het bedrag waarop het wederrechtelijk verkregen voordeel wordt geschat tot € 43.011,70 alsmede het te betalen bedrag tot € 43.011,70 en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-06-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1075

Zaaknummer: 19/03217

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en A.E.M. Röttgering

Advocaten: P. van de Kerkhof

Wetsartikelen: 36e Sr

RECHTSPRAAK

OM-cassatie over vrijspraak van vader die zijn dochter niet heeft ingeschreven op school.

OM-cassatie over vrijspraak van vader die zijn dochter niet heeft ingeschreven op school.

Het cassatiemiddel komt op tegen het oordeel van het hof dat het door de verdachte gedane beroep op vrijstelling als bedoeld in artikel 5 aanhef en onder b Leerplichtwet 1969 (Lpw) gegrond is. Het voert daartoe onder meer aan dat het oordeel van het hof dat de bezwaren van de verdachte zijn aan te merken als overwegende bedenkingen in de zin van die bepaling, onvoldoende is gemotiveerd.

Vooropgesteld moet worden dat indien een beroep is gedaan op de vrijstellingsgrond als bedoeld in artikel 5 aanhef en onder b Lpw, de rechter dient te onderzoeken of het bezwaar de richting van het onderwijs betreft. Onder overwegend bezwaar tegen de richting van het onderwijs als bedoeld in artikel 5 aanhef en onder b Lpw is niet begrepen bezwaar tegen de soort van het onderwijs, tegen de leerplicht als zodanig of tegen de wettelijke inrichting van het onderwijs.

Onder het begrip ‘richting’ als bedoeld in artikel 5 aanhef en onder b Lpw wordt verstaan: een fundamentele oriëntatie, ontleend aan een welbepaalde godsdienstige overtuiging of levensbeschouwing. Van overwegende bedenkingen in de zin van artikel 5 aanhef en onder b Lpw is derhalve eerst sprake in geval van ernstige gemoedsbezwaren die berusten op een welbepaalde godsdienstige overtuiging of levensbeschouwing. Van zodanige ernstige gemoedsbezwaren die berusten op een welbepaalde godsdienstige overtuiging of levensbeschouwing is onder meer geen sprake indien het betreffende samenstel van opvattingen zich onvoldoende nauwkeurig laat bepalen of het daarin ontbreekt aan een voldoende mate van ernst of samenhang.

Van overwegende bedenkingen in de zin van artikel 5 aanhef en onder b Lpw is voorts geen sprake indien weliswaar vanuit een godsdienstige overtuiging of levensbeschouwing bezwaren worden aangevoerd, maar die bezwaren in onvoldoende mate verband houden met onderwijs aan kinderen zoals een school dat kan bieden. Voor het aannemen van

overwegende bedenkingen moet sprake zijn van voldoende concrete en voldoende zwaarwegende bezwaren die verband houden met onderwijs zoals hiervoor bedoeld.

Van overwegende bedenkingen in de zin van artikel 5 aanhef en onder b Lpw kan daarom alleen sprake zijn indien de overwegende bedenkingen die worden aangevoerd, i) verband houden met ernstige gemoedsbezwaren van de in artikel 2 lid 1 Lpw bedoelde persoon die berusten op een welbepaalde godsdienstige overtuiging of levensbeschouwing, ii) betrekking hebben op de richting en derhalve de fundamentele oriëntatie, ontleend aan een welbepaalde godsdienstige overtuiging of levensbeschouwing, van – kort gezegd – het in artikel 5 aanhef en onder b Lpw bedoelde onderwijs en iii) voldoende concrete en voldoende zwaarwegende bezwaren betreffen die verband houden met onderwijs zoals een school dat kan bieden.

Indien de rechter oordeelt dat niet aan een van de hiervoor genoemde vereisten wordt voldaan, kan hij reeds op die grond het beroep op de vrijstellingsgrond als bedoeld in artikel 5 aanhef en onder b Lpw afwijzen, zonder dat hij hoeft te onderzoeken of voldaan is aan de overige vereisten (vgl. HR 17 december 2019, ECLI:NL:HR:2019:1925).

Het oordeel van het hof dat de bezwaren van de verdachte zijn aan te merken als overwegende bedenkingen in de zin van artikel 5 Lpw is, in het licht van hetgeen hiervoor is overwogen, niet toereikend gemotiveerd. Als de voor zijn oordeel relevante feiten en omstandigheden heeft het hof in de kern slechts in aanmerking genomen dat de verdachte heeft aangevoerd dat het begrip ‘eenheid’ in het holisme centraal staat, dat de daarbij behorende levenshouding wordt gekenmerkt door onbevangenheid ten aanzien van de telkens nieuwe wijze waarop die eenheid zich kan manifesteren en de daarmee gepaard gaande persoonlijke groei, dat aanvaarding van het gezag van al dan niet dogmatische religies en levensbeschouwelijke neutraliteit daaraan in de weg staat en dat, indien op school slechts het verstand wordt gevoed en de ziel wordt genegeerd, een afgescheidenheid en een onhanteerbare kloof tussen de levensovertuiging in het gezin en de normen en waarden op school ontstaat. Deze door het hof in aanmerking genomen feiten en omstandigheden zijn, gelet op de hiervoor genoemde voorwaarden, ontoereikend om te kunnen aannemen dat sprake is van overwegende bedenkingen in de zin van artikel 5 aanhef en onder b Lpw.

Voor zover het cassatiemiddel daarover klaagt, is het terecht voorgesteld. Dat brengt mee dat bespreking van het restant van het cassatiemiddel niet nodig is.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en wijst de zaak terug naar het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-06-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1157

Zaaknummer: 19/01833

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: G.J. Dommerholt

Wetsartikelen: 5 Lpw

RECHTSPRAAK

Verontschuldigbare termijnoverschrijding wegens psychische gesteldheid?

Verontschuldigbare termijnoverschrijding wegens psychische gesteldheid?

Het cassatiemiddel klaagt over de motivering van de verwerping door het hof van het verweer dat sprake is van verschoonbare termijnoverschrijding bij het instellen van hoger beroep.

De wet bepaalt in welke gevallen tegen een rechterlijke uitspraak een rechtsmiddel kan worden ingesteld en binnen welke termijn dit kan geschieden; die termijnen zijn van openbare orde. Overschrijding van de termijn voor hoger beroep door de verdachte, zoals in het onderhavige geval, betekent in de regel dat deze niet in dat hoger beroep kan worden ontvangen. Dit gevolg kan daaraan uitsluitend dan niet worden verbonden, indien sprake is van bijzondere, de verdachte niet toe te rekenen, omstandigheden welke de overschrijding van de termijn verontschuldigbaar doen zijn. Daarbij kan worden gedacht aan een zodanige psychische gesteldheid dat in verband daarmee het verzuim tijdig hoger beroep in te stellen niet aan de verdachte kan worden toegerekend (vgl. HR 6 januari 2004, ECLI:NL:HR:2004:AN8587).

Het hof heeft geoordeeld dat de overschrijding van de termijn voor het instellen van hoger beroep niet verschoonbaar is, nu niet is gebleken 'dat verdachte aan een zodanige psychische stoornis leed dat hij niet in staat was om zich op de hoogte te (laten) stellen van het verdere verloop van zijn strafzaak en om te beoordelen of een rechtsmiddel moest worden ingesteld'. In het licht van de – mede onder verwijzing naar de schriftelijke verklaring van [betrokkene 1], woonbegeleider forensische psychiatrie bij de Parnassia Groep – aangevoerde omstandigheden, onder meer inhoudende dat de verdachte met ingang van 2 mei 2018 was opgenomen in een forensisch beschermde woonvorm met 24 urenbegeleiding, dat de verdachte daar ook verbleef ten tijde van het verstrijken van de appeltermijn, hij niet zelfstandig de locatie mocht verlaten, het door de verdachte deelnemen aan de rechtszitting uit oogpunt van mentale zorg onwenselijk werd geacht en hij wegens zijn mentaal instabiele toestand zijn rechtspositie niet kon overzien en mede in aanmerking genomen dat de

verdachte in eerste aanleg geen rechtskundige bijstand had, is dit oordeel ontoereikend gemotiveerd.

Het cassatiemiddel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en wijst de zaak terug naar het gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-06-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1161

Zaaknummer: 19/02683

Rechters: J. de Hullu, J.C.A.M. Claassens en M. Kuijer

Advocaten: Koevoets, R.W. R.W. Koevoets

Wetsartikelen: 408 Sv

RECHTSPRAAK

Herziening gevraagd op basis van gronden waarop hof medeverdachte heeft vrijgesproken van aan hem ten laste gelegde gedragingen met betrekking tot voorwerp waarin met inbreuk op eens anders auteursrecht werk is vervat.

Herziening gevraagd op basis van gronden waarop hof medeverdachte heeft vrijgesproken van aan hem ten laste gelegde gedragingen met betrekking tot voorwerp waarin met inbreuk op eens anders auteursrecht werk is vervat.

In de aanvraag wordt aangevoerd dat het onderzoek van de zaak zou hebben geleid tot vrijspraak indien het hof bekend zou zijn geweest met de gronden waarop het hof Arnhem-Leeuwarden van 16 oktober 2019 de medeverdachte [medeverdachte] heeft vrijgesproken van – kort gezegd – de aan hem onder 2 ten laste gelegde gedragingen met betrekking tot een voorwerp waarin met inbreuk op eens anders auteursrecht een werk is vervat.

In de tekst van de wet en ook in de geschiedenis van de totstandkoming van de herzieningsregeling zijn geen aanknopingspunten te vinden voor de opvatting dat de enkele vrijspraak van de medeverdachte van de aanvrager een gegeven vormt als bedoeld in artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv. De gronden waarop een dergelijke vrijspraak steunt, kunnen onder omstandigheden zo'n gegeven opleveren, maar in deze zaak is dat niet het geval (vgl. HR 10 september 2013, ECLI:NL:HR:2013:673).

De aanvraag is, gelet op wat hiervoor is overwogen, kennelijk ongegrond.

De Hoge Raad wijst de aanvraag tot herziening af.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-06-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1159

Zaaknummer: 19/05187

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: G. Spong

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

Is recht tot uitvoering van die bijkomende straf op grond van artikel 76 lid 1 (oud) Sr jo. artikel 70 Sr vervallen?

Is recht tot uitvoering van die bijkomende straf op grond van artikel 76 lid 1 (oud) Sr jo. artikel 70 Sr vervallen?

Het cassatiemiddel klaagt over de (gedeeltelijke) toewijzing door het hof van de vordering tot tenuitvoerlegging van een voorwaardelijk opgelegde bijkomende straf. Het voert daartoe onder meer aan dat het recht tot uitvoering van die straf op grond van artikel 76 lid 1 (oud) Sr in verbinding met artikel 70 Sr was vervallen.

Op grond van artikel 76 (oud) Sr in samenhang met artikel 70 Sr vervalt het recht tot uitvoering van de straf door verjaring (executieverjaring) en is de termijn van deze verjaring een derde langer dan de termijn van de verjaring van het recht tot strafvordering (vervolgingsverjaring). Deze bepaling is ook van toepassing in geval van een bijkomende straf, zoals de ontzegging van de bevoegdheid motorrijtuigen te besturen.

De termijn van de executieverjaring vangt op grond van artikel 76a (oud) Sr aan op 'de dag na die waarop de rechterlijke uitspraak (...) kan worden ten uitvoer gelegd'. Op de gronden die zijn weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal onder 37 brengt een redelijke uitleg van deze bepalingen mee dat in geval van een voorwaardelijke veroordeling, onder 'rechterlijke uitspraak' zoals bedoeld in artikel 76a (oud) Sr moet worden verstaan: de uitspraak waarbij de (gedeeltelijke) tenuitvoerlegging van de voorwaardelijk opgelegde straf is gelast.

Indien de rechter de tenuitvoerlegging van een voorwaardelijke straf heeft gelast bij gelegenheid van een veroordeling wegens een door de verdachte in de proeftijd begaan (nieuw) strafbaar feit geldt daarbij het volgende. Aangezien in dat geval de beslissing op de vordering tot tenuitvoerlegging op grond van artikel 361a Sv deel uitmaakt van de uitspraak waarbij de verdachte wordt veroordeeld wegens het nieuwe strafbare feit, vangt de termijn van de executieverjaring ter zake van de alsnog ten uitvoer te leggen straf pas aan op de dag na die waarop die uitspraak (waarbij de verdachte is veroordeeld voor het nieuwe feit) ten uitvoer kan worden gelegd.

Het cassatiemiddel berust op de opvatting dat de termijn van de executieverjaring ter zake van een voorwaardelijk opgelegde straf aanvangt op de dag na die waarop die straf is opgelegd. Gelet op wat hiervoor is overwogen, is die opvatting onjuist. Het cassatiemiddel faalt in zoverre.

Opmerking verdient dat artikel 14g lid 1 (oud) Sr, artikel 76 (oud) en 76a (oud) Sr en artikel 557 (oud) Sv bij de gedeeltelijke inwerkingtreding op 1 januari 2020 van de Wet herziening tenuitvoerlegging strafrechtelijke beslissingen (Wet van 22 februari 2017, *Stb.* 2017, 82; ook wel Wet USB genoemd), zijn vervangen door respectievelijk artikel 6:6:21 lid 1, 6:1:22, 6:1:23 en 6:1:16 Sv. Dat heeft in het weergegeven stelsel echter geen wijziging gebracht.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-06-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1123

Zaaknummer: 19/04205

Rechters: W.A.M. van Schendel, A.L.J. van Strien en M.T. Boerlage

Advocaten: J.J.O. Zandt

Wetsartikelen: 70 Sr en 76a Sr (oud)

RECHTSPRAAK

Afwijzing van verzoek tot horen van persoon die kredietaanvraag zou hebben ingediend en geschriften zou hebben vervalst en afwijzing (in arrest) van bij pleidooi herhaald voorwaardelijk verzoek tot horen van die getuige.

Afwijzing van verzoek tot horen van persoon die kredietaanvraag zou hebben ingediend en geschriften zou hebben vervalst en afwijzing (in arrest) van bij pleidooi herhaald voorwaardelijk verzoek tot horen van die getuige.

Het cassatiemiddel klaagt over de afwijzing door het hof van het door de verdediging gedane verzoek [betrokkene 1] als getuige te horen.

Het cassatiemiddel slaagt. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen over het onder 1 subsidiair ten laste gelegde en de strafoplegging en wijst de zaak terug naar het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-06-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1074

Zaaknummer: 19/02310

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en M. T. Boerlage

Advocaten: R.J. Baumgardt, P. van Dongen en S. van den Akker

Wetsartikelen: 260 Sv en 287 Sv

RECHTSPRAAK

Verzuimd te beslissen op beroep op noodweerecces?

Verzuimd te beslissen op beroep op noodweerecces?

Het cassatiemiddel klaagt dat het hof niet heeft beslist op het namens de verdachte aangevoerde beroep op noodweerecces.

Het hof heeft het beroep op noodweer gemotiveerd verworpen. Het heeft het door de raadsman aangevoerde kennelijk niet tevens opgevat als een voldoende duidelijk beroep op noodweerecces waarop overeenkomstig het bepaalde in artikel 358 lid 3 Sv bepaaldelijk een beslissing moet worden gegeven. Dat oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk, gelet op het verloop van de terechtzitting in hoger beroep alsmede in aanmerking genomen dat de raadsman in dat verband in zijn pleitnota alleen 'een beroep op noodweer/exces' heeft genoemd zonder dat daar ten aanzien van noodweerecces enige nadere toelichting of onderbouwing bij is gegeven.

Het cassatiemiddel faalt.

HR ambtshalve

Het hof heeft de verdachte de verplichting opgelegd, kort gezegd, om aan de Staat ten behoeve van het in het arrest genoemde slachtoffer het in het arrest vermelde bedrag te betalen, bij gebreke van betaling en verhaal te vervangen door het in het arrest genoemde aantal dagen hechtenis.

De Hoge Raad zal de uitspraak van het hof ambtshalve vernietigen voor zover daarbij vervangende hechtenis is toegepast, overeenkomstig hetgeen is beslist in HR 26 mei 2020, ECLI:NL:HR:2020:914.

Beslissing

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend voor zover bij de schadevergoedingsmaatregel ten behoeve van het in het arrest genoemde slachtoffer vervangende hechtenis is toegepast, bepaalt dat met toepassing van artikel 6:4:20 Sv gijzeling van gelijke duur kan worden toegepast en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-06-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1156

Zaaknummer: 19/00650

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M. Kuijer

Advocaten: B. Kizilocak

Wetsartikelen: 358 Sv

RECHTSPRAAK

Toereikend bewijs medeplegen bij diefstal met geweld van groot geldbedrag (ongeveer € 400.000)?

Toereikend bewijs medeplegen bij diefstal met geweld van groot geldbedrag (ongeveer € 400.000)?

Het cassatiemiddel klaagt dat het onder 1 bewezen verklaarde medeplegen ontoereikend is gemotiveerd.

In zijn arresten van 2 december 2014, ECLI:NL:HR:2014:3474, 24 maart 2015, ECLI:NL:HR:2015:718 en 5 juli 2016, ECLI:NL:HR:2016:1316, heeft de Hoge Raad enige algemene beschouwingen over het medeplegen gegeven, in het bijzonder gericht op de afbakening tussen medeplegen en medeplichtigheid. Voor de kwalificatie medeplegen is vereist dat sprake is van nauwe en bewuste samenwerking. Die kwalificatie is alleen gerechtvaardigd als de bewezen verklaarde – intellectuele en/of materiële – bijdrage van de verdachte aan het delict van voldoende gewicht is. Een en ander brengt mee dat wanneer het ten laste gelegde medeplegen in de kern niet bestaat uit een gezamenlijke uitvoering, maar uit gedragingen die met medeplichtigheid in verband plegen te worden gebracht (zoals het verstrekken van inlichtingen, op de uitkijk staan, helpen bij de vlucht), op de rechter de taak rust om in het geval dat hij toch tot een bewezenverklaring van het medeplegen komt, in de bewijsvoering – dus in de bewijsmiddelen en zo nodig in een afzonderlijke bewijsoverweging – dat medeplegen nauwkeurig te motiveren. Bij de vorming van zijn oordeel dat sprake is van de voor medeplegen vereiste nauwe en bewuste samenwerking, kan de rechter rekening houden met onder meer de intensiteit van de samenwerking, de onderlinge taakverdeling, de rol in de voorbereiding, de uitvoering of de afhandeling van het delict en het belang van de rol van de verdachte, diens aanwezigheid op belangrijke momenten en het zich niet terugtrekken op een daartoe geëigend tijdstip. Verder kan van belang zijn in hoeverre de concrete omstandigheden van het geval door de rechter kunnen worden vastgesteld, in welk verband de procesopstelling van de verdachte een rol kan spelen (vgl. HR 5 juli 2016, ECLI:NL:HR:2016:1315 en ECLI:NL:HR:2016:1323).

De omstandigheid dat de verdachte weigert een verklaring af te leggen of een bepaalde vraag

te beantwoorden kan op zichzelf, mede gelet op artikel 29 lid 1 Sv, niet tot het bewijs bijdragen. De rechter mag echter bij zijn bewijsoordeel in aanmerking nemen dat de verdachte voor een omstandigheid die op zichzelf of in samenhang met de verdere inhoud van de bewijsmiddelen beschouwd redengevend kan worden geacht voor het bewijs van het aan hem ten laste gelegde feit, geen aannemelijke, die redengevendheid ontzenuwende, verklaring heeft gegeven.

Blijkens de bewijsvoering heeft het hof onder meer het volgende vastgesteld. Op vrijdag 30 oktober 2009 omstreeks 10.30 uur is door een aantal personen een overval gepleegd in een woning aan de [a-straat] te [plaats], waarbij een contant bedrag van € 400.000 is buitgemaakt. De overvallen persoon heeft drie donkere personen gezien. De daders zijn daarna gevlucht in een rode Peugeot met kenteken [kenteken 1]. Omstreeks 10.20 uur heeft een getuige in de buurt een rode Peugeot zien stoppen met vijf inzittenden (negroïde personen), van wie er drie zijn uitgestapt. De verdachte heeft op deze dag in de ochtend een auto – een rode Peugeot met kenteken [kenteken 1] – geleend van een kennis in [plaats]. Deze auto is omstreeks 9.50 uur getankt bij een tankstation in [plaats]. In het begin van de middag heeft de verdachte de auto naar een autobedrijf in [plaats] gebracht. Daar heeft hij de auto verkocht voor de sloop en achtergelaten. Op 3 december 2009 heeft de politie bij een ex-vriendin van de verdachte onder meer een contant geldbedrag van € 63.500 (127 biljetten van € 500) aangetroffen, waarvan is gebleken dat deze bij de overval zijn buitgemaakt, en die door de verdachte bij zijn ex-vriendin in bewaring was gegeven. De ex-vriendin heeft bovendien meerdere malen na de dag van de overval geldbedragen overgemaakt naar de verdachte die toen in de Dominicaanse Republiek verbleef.

Het hof heeft in de bewijsoverweging gemotiveerd op grond waarvan naar zijn oordeel het ten laste gelegde medeplegen bewezen is. Het oordeel van het hof dat de door hem in aanmerking genomen feiten en omstandigheden in hun onderling verband en samenhang voldoende zijn om te kunnen spreken van een voor medeplegen vereiste bewuste en nauwe samenwerking van de verdachte met zijn mededaders, geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk. Daarbij wordt mede in aanmerking genomen dat het hof heeft vastgesteld dat de verdachte de bij de overval gebruikte auto heeft geregeld, dat hij deze auto kort na de overval heeft weggemaakt en dat hij de beschikking heeft gekregen over een groot deel van de buit, hetgeen naar het oordeel van het hof duidt op een groot aandeel in de planning, organisatie en/of uitvoering van de overval in de woning terwijl het hof in zijn oordeel heeft betrokken dat de verdachte geen aannemelijke verklaring heeft gegeven die de redengevendheid van verschillende bewijsmiddelen ontzenuwt.

Het cassatiemiddel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-06-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1162

Zaaknummer: 19/01143

Rechters: J. de Hullu, J.C.A.M. Claassens en M. Kuijer

Advocaten: N. van Schaik

Wetsartikelen: 47 Sr

RECHTSPRAAK

Verweer dat feiten niet aan verdachte kunnen worden toegerekend, omdat hij handelde vanuit acute psychose terwijl mate waarin gebruik van amfetamine en alcohol psychisch functioneren kon beïnvloeden niet voorzienbaar was.

Verweer dat feiten niet aan verdachte kunnen worden toegerekend, omdat hij handelde vanuit acute psychose terwijl mate waarin gebruik van amfetamine en alcohol psychisch functioneren kon beïnvloeden niet voorzienbaar was.

Beoordeling eerste middel

Het cassatiemiddel klaagt onder meer dat het hof het verweer dat de feiten niet aan de verdachte kunnen worden toegerekend, omdat hij handelde vanuit een acute psychose terwijl de mate waarin het gebruik van amfetamine en alcohol het psychisch functioneren kon beïnvloeden niet voorzienbaar was, ten onrechte althans op ontoereikende gronden heeft verworpen.

Voor zover het cassatiemiddel berust op de opvatting dat de feiten slechts dan aan de verdachte zouden kunnen worden toegerekend als hij wist, dan wel moest weten, dat het gebruik van amfetamine en wodka een psychotische stoornis zou kunnen veroorzaken en voorts ook het concrete gevolg daarvan – het plegen van de onderhavige strafbare feiten – redelijkerwijs voorzienbaar was, vindt die opvatting geen steun in het recht.

Het oordeel van het hof dat de feiten in verminderde zin aan de verdachte kunnen worden toegerekend, geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is toereikend gemotiveerd. De omstandigheid dat de invloed van de door de verdachte ingenomen middelen verderstrekkend is geweest dan hij had voorzien, maakt dat niet anders.

Het middel faalt.

Redelijke termijn

Het cassatiemiddel klaagt dat in de cassatiefase de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden, omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het cassatiemiddel is gegrond. Bovendien doet de Hoge Raad in deze zaak waarin de verdachte zich in voorlopige hechtenis bevindt, uitspraak nadat meer dan zestien maanden zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Een en ander brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de opgelegde gevangenisstraf van zes jaren.

HR ambtshalve

Het hof heeft de verdachte de verplichtingen opgelegd, kort gezegd, om aan de Staat ten behoeve van de in het arrest genoemde slachtoffers de in het arrest vermelde bedragen te betalen, bij gebreke van betaling en verhaal te vervangen door het in het arrest telkens genoemde aantal dagen hechtenis.

De Hoge Raad zal de uitspraak van het hof ambtshalve vernietigen voor zover daarbij telkens vervangende hechtenis is toegepast, overeenkomstig hetgeen is beslist in HR 26 mei 2020, ECLI:NL:HR:2020:914.

Beslissing

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf en voor zover bij de schadevergoedingsmaatregel ten behoeve van de in het arrest genoemde slachtoffers telkens vervangende hechtenis is toegepast, vermindert de opgelegde gevangenisstraf in die zin dat deze vijf jaren en acht maanden belooft, bepaalt dat ten aanzien van de schadevergoedingsmaatregel ten behoeve van de in het arrest genoemde slachtoffers met toepassing van artikel 6:4:20 Sv telkens gijzeling van gelijke duur kan worden toegepast en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-06-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1073

Zaaknummer: 18/04075

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en A.E.M. Röttgering

Advocaten: J.C. Reisinger

Wetsartikelen: 39 Sr

RECHTSPRAAK

Grondslag controle voertuig. Verweer strekkende tot niet-ontvankelijkheid openbaar ministerie in strafvervolgning van verdachte dan wel bewijsuitsluiting.

Grondslag controle voertuig. Verweer strekkende tot niet-ontvankelijkheid openbaar ministerie in strafvervolgning van verdachte dan wel bewijsuitsluiting.

Het cassatiemiddel klaagt over de verwerping door het hof van het verweer dat strekt tot niet-ontvankelijkverklaring van het openbaar ministerie in de strafvervolgning van de verdachte dan wel bewijsuitsluiting.

Het hof heeft onder meer het volgende vastgesteld. Door de opsporingsambtenaren [verbalisant 1] en [verbalisant 2] is het voertuig waarin de verdachte zat stilgezet. Deze opsporingsambtenaren waren bekend met recente woninginbraken in de gemeente Soest en hadden tijdens een briefing gehoord dat het op naam van verdachte tenaamgestelde voertuig meerdere keren was weggereden voor de politie en het eerder niet gelukt was om de verdachte staande te houden. De opsporingsambtenaren hebben, na het stilhouden van de auto, de identiteit gecontroleerd. Vervolgens heeft verbalisant [verbalisant 2] door de achterrauit van het voertuigen inbrekerswerktuigen waargenomen. Op grond daarvan is de verdenking ontstaan dat de verdachte zich schuldig had gemaakt aan een strafbaar feit. Hierop is de verdachte aangehouden op verdenking van overtreding van artikel 2:44 APV Soest en is de auto op de voet van artikel 96b Sv doorzocht.

In deze vaststellingen ligt besloten dat de aan de doorzoeking voorafgegane controle, bestaande uit het doen stilhouden van de auto en het inzage vorderen in bescheiden, heeft plaatsgevonden in verband met eerdere woninginbraken in de gemeente Soest en daarom onderzoek in verband met strafbare feiten betrof en uitsluitend kan worden aangemerkt als opsporing als bedoeld in artikel 132a Sv.

Zoals blijkt uit de verwerping van het door de raadsman gevoerde verweer heeft het hof geoordeeld dat de opsporingsambtenaren op grond van artikel 5:11 Awb in samenhang met

artikel 2:44 en 6:2 APV Soest als toezichthouder toepassing konden geven aan de in artikel 5:19 Awb neergelegde bevoegdheden. Dat oordeel getuigt van een onjuiste rechtsopvatting. Op grond van artikel 1:6 aanhef en onder a Awb zijn de hoofdstukken 2 tot en met 8 en 10 van die wet immers niet van toepassing op de opsporing en vervolging van strafbare feiten. Dat brengt met zich dat artikel 5:19 Awb geen grondslag biedt voor het toepassen van de in die bepaling neergelegde bevoegdheden van een toezichthouder, indien die bevoegdheidsuitoefening in de concrete omstandigheden van het geval uitsluitend kan worden aangemerkt als opsporing in de zin van artikel 132a Sv (vgl. HR 3 april 2018, ECLI:NL:HR:2018:487).

Het middel is daarom terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en verwijst de zaak naar het gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-06-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1155

Zaaknummer: 18/03043

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: J. Boksem

Wetsartikelen: 359 Sv, 5:11 Awb en 5:19 Awb

RECHTSPRAAK

Herziening gevraagd op basis van arrest hof in zaak tegen medeverdachte.

Herziening gevraagd op basis van arrest hof in zaak tegen medeverdachte.

De aanvraag berust op de stelling dat sprake is van een gegeven als bedoeld in artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv. In de aanvraag wordt daartoe in de kern aangevoerd dat de rechtbank het openbaar ministerie niet-ontvankelijk zou hebben verklaard in de vervolging van de aanvrager, indien het bekend was geweest met de eerst bij de behandeling van de strafzaak van de medeverdachte [betrokkene 1] in hoger beroep beschikbaar gekomen informatie verband houdend met de getuige [betrokkene 2]. Blijkens het bij de aanvraag gevoegde arrest van het gerechtshof 's-Hertogenbosch van 29 januari 2016 in de zaak van de medeverdachte [betrokkene 1] is het openbaar ministerie wegens vormverzuimen in het voorbereidend onderzoek in verband met de inzet van deze getuige om bijstand te verlenen aan de opsporing niet-ontvankelijk verklaard in de vervolging tegen die verdachte.

De Hoge Raad stelt voorop dat voor de niet-ontvankelijkverklaring van het openbaar ministerie in de strafvervolging, die als in artikel 359a Sv voorzien rechtsgevolg slechts in uitzonderlijke gevallen in aanmerking komt, alleen plaats is ingeval het in het voorbereidend onderzoek in de strafzaak tegen de aanvrager – en dus niet tegen een ander – ambtenaren ernstig inbreuk hebben gemaakt op beginselen van een behoorlijke procesorde waardoor doelbewust of met grove veronachtzaming van de belangen van de aanvrager aan diens recht op een eerlijke behandeling van zijn zaak is tekortgedaan, en voorts dat het de aanvrager is die tot op zekere hoogte aannemelijk zal moeten maken dat zich dat in zijn strafzaak daadwerkelijk heeft voorgedaan (vgl. HR 26 juni 2012, ECLI:NL:HR:2012:BW9301, r.o. 4.4).

In de aanvraag wordt niet onderbouwd waarom de omstandigheid dat de politie [betrokkene 2] ertoe heeft aangezet bijstand te verlenen aan de opsporing door stelselmatig informatie in te winnen omtrent [betrokkene 1] meebrengt dat in het voorbereidend onderzoek in de strafzaak tegen de aanvrager sprake was van een doelbewuste of grove veronachtzaming van de belangen van de aanvrager bij diens recht op een eerlijke behandeling van zijn zaak.

Evenmin is in de aanvraag onderbouwd waarom vormverzuimen in het voorbereidend onderzoek in de strafzaak tegen de medeverdachte, indien de rechtbank daarmee ten tijde van de behandeling van de strafzaak tegen de aanvrager bekend was geweest, zouden hebben geleid tot niet-ontvankelijkverklaring van het openbaar ministerie in de vervolging van de aanvrager. De verwijzing naar het bij de aanvraag gevoegde arrest van het gerechtshof 's-Hertogenbosch in de strafzaak tegen de medeverdachte [betrokkene 1] volstaat daartoe niet, omdat daaraan niet het ernstige vermoeden kan worden ontleend dat in de strafzaak tegen de aanvrager sprake was van een uitzonderlijk geval. Hieruit volgt dat het in de aanvraag aangevoerde niet kan worden aangemerkt als een gegeven als bedoeld in artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv. De aanvraag is dus ongegrond, zodat op grond van artikel 470 Sv als volgt moet worden beslist.

De Hoge Raad wijst de aanvraag tot herziening af.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-06-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1160

Zaaknummer: 18/02483

Rechters: J. de Hullu, Y. Buruma en M.T. Boerlage

Advocaten: A.S. van der Biezen

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

Bewijsklacht oplichting, had aangeefster onjuiste voorstelling van zaken moeten doorzien?

Bewijsklacht oplichting, had aangeefster onjuiste voorstelling van zaken moeten doorzien?

Beoordeling van het zevende middel

Het cassatiemiddel komt op tegen de motivering van de bewezenverklaring van de onder 6 ten laste gelegde oplichting, in het bijzonder voor zover deze inhoudt dat de verdachte door een samenweefsel van verdichtfels [betrokkene 5] heeft bewogen tot het aangaan van schulden.

Het hof heeft onder meer het volgende vastgesteld. De aangeefster heeft gereageerd op een advertentie van de verdachte die inhield dat zij 'vandaag nog' € 1.000 kon verdienen. Zij is vervolgens samen met hem achtereenvolgens naar vier winkels gegaan, waar zij in totaal vijf telefoonabonnementen heeft afgesloten en vijf bijbehorende 'gratis' telefoons heeft ontvangen. De verdachte had de aangeefster vooraf uitgelegd hoe het in zijn werk zou gaan met de telefoons en haar voorgehouden dat zijn zwager vanwege diens functie 'op een hoofdkantoor dat samenwerkt met alle providers' abonnementen uit het systeem kon halen, zodat er niks op haar naam zou blijven staan. Bij een vijfde winkel heeft de aangeefster een Macbook op afbetaling gekocht, waarvoor zij van de verdachte nog € 700 extra zou krijgen. De verdachte zei vervolgens tegen de aangeefster dat hij dat geldbedrag nog moest halen, maar is niet meer teruggekomen en de aangeefster heeft geen geld gekregen.

Het hof heeft kennelijk geoordeeld dat in het onderhavige geval geen sprake was van een situatie waarin het beoogde slachtoffer gelet op de in het algemeen in het maatschappelijk verkeer vereiste omzichtigheid de onjuiste voorstelling van zaken had moeten doorzien. Dat oordeel is niet zonder meer begrijpelijk in het licht van wat het hof heeft vastgesteld over de aard van de in de bewezenverklaring bedoelde mededelingen en de context waarin deze zijn gedaan, waaruit onder meer naar voren komt dat de aangeefster ermee bekend was dat alle handelingen van de verdachte erop waren gericht apparatuur uit winkels te verkrijgen zonder daarvoor (volledig) te betalen en dat de verdachte haar had toegezegd dat haar naam uit de systemen van de providers zou worden verwijderd ondanks de verstrekking van gratis

telefoons en de afsluiting van telefoonabonnementen. Gelet hierop is de bewezenverklaring van de onder 6 ten laste gelegde oplichting onvoldoende gemotiveerd.

Het cassatiemiddel klaagt daarover terecht. De Hoge Raad zal om doelmatigheidsredenen de verdachte ter zake van dit feit vrijspreken. Daardoor wordt de aard en ernst van hetgeen in de bestreden uitspraak overigens ten laste van de verdachte is bewezen verklaard – weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal onder 1 – niet aangetast, zodat vernietiging ter zake van de oplegging van de in het arrest vermelde gevangenisstraf van zestien maanden met aftrek op deze grond achterwege kan blijven.

HR ambtshalve

Het hof heeft de verdachte de verplichting opgelegd, kort gezegd, om aan de Staat ten behoeve van het in het arrest genoemde slachtoffer [slachtoffer 1] het in het arrest vermelde bedrag te betalen, bij gebreke van betaling en verhaal te vervangen 61 dagen hechtenis.

De Hoge Raad zal de uitspraak van het hof ambtshalve vernietigen voor zover daarbij vervangende hechtenis is toegepast, overeenkomstig hetgeen is beslist in HR 26 mei 2020, ECLI:NL:HR:2020:914.

Beslissing

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de navolgende onder (i) en (ii) weergegeven beslissingen;

(i) vernietigt de uitspraak van het hof ten aanzien van de beslissingen ter zake van het onder 6 ten laste gelegde, daaronder begrepen de beslissing tot toewijzing van de vordering van de benadeelde partij [betrokkene 5] en de beslissing tot oplegging van de schadevergoedingsmaatregel ten behoeve [betrokkene 5], spreekt de verdachte vrij van het onder 6 ten laste gelegde en verklaart de benadeelde partij [betrokkene 5] niet-ontvankelijk in haar vordering tot schadevergoeding;

(ii) vernietigt de uitspraak van het hof voor zover aan de schadevergoedingsmaatregel ten behoeve van het in het arrest genoemde slachtoffer [slachtoffer 1] vervangende hechtenis van 61 (eenenzestig) dagen is verbonden, bepaalt dat met toepassing van artikel 6:4:20 Sv gijzeling van gelijke duur kan worden toegepast ten behoeve van het slachtoffer [slachtoffer 1] en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-06-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1149

Zaaknummer: 18/01059

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma, E.S.G.N.A.I. van de Griend, A.L.J. van Strien en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: I.A. van Straalen

Wetsartikelen: 317 Sr en 326 Sr

RECHTSPRAAK

Aanhoudingsverzoek gemachtigde raadsman op de grond dat hij niet weet waarom verdachte niet is verschenen, maar dat verdachte heeft aangegeven graag aanwezig te willen zijn.

Aanhoudingsverzoek gemachtigde raadsman op de grond dat hij niet weet waarom verdachte niet is verschenen, maar dat verdachte heeft aangegeven graag aanwezig te willen zijn.

Het cassatiemiddel klaagt over de afwijzing door het hof van het verzoek tot aanhouding van de behandeling van de zaak.

Het hof heeft als zijn oordeel tot uitdrukking gebracht dat niet concreet de omstandigheid is aangevoerd die ten grondslag ligt aan het verzoek dat namens de verdachte, die weet heeft van de zitting, is gedaan tot aanhouding van het onderzoek ter terechtzitting, zodat dit verzoek moet worden afgewezen. In aanmerking genomen dat de raadsman uitsluitend heeft gesteld dat dat hij niet weet waarom de verdachte niet op de terechtzitting is verschenen, maar dat de verdachte heeft aangegeven graag aanwezig te willen zijn op de terechtzitting, is dat oordeel niet onbegrijpelijk.

Het cassatiemiddel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-06-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1172

Zaaknummer: 19/03119

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: C. Crince Le Roy

Wetsartikelen: 279 Sv en 281 Sv

RECHTSPRAAK

Toereikend bewijs medeplegen doen uitgaan wapens en munitie?

Toereikend bewijs medeplegen doen uitgaan wapens en munitie?

Het cassatiemiddel klaagt dat de bewezenverklaring ten aanzien van het medeplegen van het 'doen uitgaan' naar Duitsland van twee automatische vuurwapens (Scorpions) en een hoeveelheid munitie, niet uit de bewijsvoering kan worden afgeleid.

De tenlastelegging is toegesneden op artikel 14 Wet wapens en munitie (WWM). De in de tenlastelegging en bewezenverklaring voorkomende term 'doen uitgaan' moet daarom geacht worden daar te zijn gebruikt in dezelfde betekenis als daaraan toekomt in artikel 14 lid 1 WWM.

Onder 'doen uitgaan' als bedoeld in artikel 14 WWM kan niet alleen het 'doen overschrijden' van de landsgrens, maar ook het vanuit Nederland doen vervoeren naar een bestemming in het buitenland worden begrepen (vgl. met betrekking tot het 'doen binnenkomen' in art. 14 WWM HR 19 mei 2020, ECLI:NL:HR:2020:905).

Het gaat in deze zaak blijkens de vaststellingen van het hof om het volgende. Op 21 februari 2013 zijn de president en enkele andere leden van het 'chapter' van Satudarah MC in Duisburg vanuit Duitsland naar het oude clubhuis van Satudarah in Tilburg in Nederland gegaan om wapens op te halen. Een lid van het Duitse chapter, [betrokkene 3], heeft tijdens dit bezoek herhaaldelijk telefonisch contact met de medeverdachte [medeverdachte]. [medeverdachte] heeft met de verdachte afgesproken dat de verdachte om 15.00 uur in het nieuwe clubhuis moet zijn en heeft hem vervolgens naar het oude clubhuis in Tilburg gestuurd om de Duitsers twee Scorpions en munitie te overhandigen. Om 15.17 uur laat [medeverdachte] telefonisch aan [betrokkene 3] weten dat de verdachte komt. [medeverdachte] zegt vervolgens tegen ene '[betrokkene 16]' dat de verdachte er aan komt, dat hij ([betrokkene 16]) de gasten wat te drinken moet geven en dat ze het met de verdachte moeten afhandelen. Als de verdachte is gekomen, worden de wapens uit de tas gehaald en bekeken. Om 15.29 uur wordt [medeverdachte] wederom door [betrokkene 3] gebeld omdat een geluiddemper ontbreekt. Daarop spreekt [medeverdachte] met de verdachte en zegt hem dat hij 'ze hier naartoe' moet

brengen. Nadien zijn de leden van het Duitse chapter vertrokken en hebben zij een hoeveelheid munitie en/of een aantal magazijnen en twee automatische vuurwapens vanuit Tilburg naar Duitsland uitgevoerd.

Mede gelet op deze door de verdachte op instructie van de medeverdachte [medeverdachte] verrichte gedragingen en de tussen verdachte en [medeverdachte] gemaakte afspraken omtrent het ophalen van wapens door het 'chapter' van Satudarah MC uit Duisburg, is het hierop gebaseerde oordeel van het hof dat de verdachte zo nauw en bewust met anderen heeft samengewerkt dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan het bewezen verklaarde medeplegen van het vanuit Nederland naar Duitsland doen uitgaan van twee automatische vuurwapens (Scorpions) en een hoeveelheid munitie niet onbegrijpelijk en toereikend gemotiveerd.

Het cassatiemiddel is tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-06-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1153

Zaaknummer: 19/03114

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma, J.C.A.M. Claassens, A.E.M. Röttgering en M. Kuijer

Advocaten: J.J.J. van Rijsbergen

Wetsartikelen: 14 WWM

RECHTSPRAAK

Staat er cassatieberoep open tegen een geldboete van € 200 voor rijden zonder rijbewijs?

Staat er cassatieberoep open tegen een geldboete van € 200 voor rijden zonder rijbewijs?

De uitspraak van het hof heeft betrekking op een overtreding van artikel 107 lid 1 Wegenverkeerswet 1994. Het hof heeft voor dat feit een geldboete van € 200, subsidiair vier dagen jeugddetentie opgelegd. Op grond van artikel 427 Sv staat tegen de uitspraak van het hof geen cassatieberoep open. Om die reden kan de Hoge Raad het cassatieberoep van de verdachte niet in behandeling nemen.

De Hoge Raad verklaart het beroep niet-ontvankelijk.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-06-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1167

Zaaknummer: 19/01736

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en A.E.M. Röttgering

Advocaten: M.T. de Vaal

Wetsartikelen: 427 Sv